

[Forsvarsministeren]

Danmark må have forstærkninger i krise- og krigstid. Vi må have de almindelige, nødvendige aftaler med vore allierede om forstærkninger, og det må vi lave planer om. Selvfølgelig må vi det.

Regeringen orienterer gerne åbent og generelt om disse spørgsmål, men detaljer af taktisk og teknisk art, som vi ikke ønsker at en angriber skal få kendskab til, kan vi ikke offentliggøre. Men jeg har forsøgt at gøre min redegørelse så åben som overhovedet muligt.

Jeg spekulerer meget på, hvad SF's ærinde i denne sag egentlig er. Er det at underminere Danmarks forstærkningsaftaler med vore allierede? Er det at få offentliggjort oplysninger, som kan skade NATO, som kan skade Danmarks muligheder for at forsvare sig?

Hr. Pelle Voigt havde nogle meget interessante bemærkninger om vesttysk praksis på dette område, idet formålet formodentlig var, at denne praksis skulle anvendes som en art murbrækker for ændret parlamentarisk praksis her i landet. Men eksemplet duer ikke.

Det er sådan, at når der i Vesttyskland indgås aftaler, udsender man en generel pressemeddelelse, hvis indhold og detaljeringsgrad nogenlunde svarer til forsvarsministerens årlige redegørelse, altså de oplysninger, som er indeholdt heri. Der er ingen detaljer om, hvad der skal forstærkes, hvor der skal forstærkes, og hvor mange forstærkninger der skal sættes ind. Der er *ingen* detaljeret parlamentarisk kontrol eller offentliggørelse i Vesttyskland med hensyn til forstærkningsaftalerne. Selvfølgelig ikke. Det er et regeringsanliggende. Det eneste, der sker, er, at en generel paraplyaftale vedtages i Forbundsdagen.

Med hensyn til spørgsmålet om grundlovens § 19, stk. 1, altså hvad den parlamentariske basis for tilkaldelse af forstærkninger i krise- og krigstid er, synes jeg, at den socialdemokratiske ordfører redegjorde på udmærket vis for regeringens, Folketingets og Det Udenrigspolitiske Nævns stilling i denne sammenhæng. Altså kort sagt: forstærkningerne kommer ikke af sig selv, de skal tilkaldes af regering og Folketing.

Hr. Pelle Voigts betragtninger om, at forsvarsforligspartierne har handlet grundlovsstridigt, må jeg totalt afvise.

Hr. Jens Thoft brugte meget tid på at rose hr. Pelle Voigt. Han roste hans tale, og han roste hans vurderinger, og han roste også hans

spørgsmål. Jeg deler ikke hr. Jens Thofts vurderinger. Hr. Jens Thoft afleverede en maskingeværbyge af spørgsmål. Det gik så stærkt, at det var umuligt at nå at notere dem ned. Hr. Jens Thoft kritiserede også min redegørelse for mangel på åbenhed. Jeg var dog glad for, at hr. Jens Thoft brugte en 3-4 minutter på at citere alt det, som jeg fortalte, og faktisk har jeg også gjort mig umage med at være åben.

Jeg noterede mig også hr. Jørgen Estrups synspunkter, nemlig at han erkendte, at det var legitimt, og at det var nødvendigt i visse situationer, at ikke alle oplysninger fremlægges offentligt. Med hensyn til spørgsmålet om grundlovens § 19, stk. 1, vil jeg henvise til, hvad jeg sagde for et øjeblik siden.

Til allersidst vil jeg gerne sige, at regeringen gerne vil orientere så åbent som muligt, men vi agter ikke at informere så åbent, at landets sikkerhed sættes på spil.

Pelle Voigt (SF):

Jeg tror nok, at forsvarsministeren i meget af det, jeg har sagt heroppefra i dag, har kunnet spore en vis irritation over det meget hemmelighedskræmmeri. Men nu må jeg sige, at irritationen slår over i medlidenhed, for nu afsløres det jo, at forsvarsministeren ganske enkelt ikke ved, hvad han taler om.

I Bundesgesetzblatt årgang 1982, 2. del, er den tyske værtslandsnationsaftale ikke alene optrykt in toto, men den er optrykt tillige med et tillæg, der ganske nøje viser, hvilke og hvor mange tropper der afsættes til de forskellige funktioner. Det skete faktisk allerede i april 1982, hr. forsvarsminister! Jeg synes, det er en lille smule rystende og et tegn på den grad af hemmelighedskræmmeri, der hersker i denne sag, at et folketingsmedlem skal grave den slags oplysninger frem, som øjensynlig er totalt ukendte for ministrene, for de øvrige ordførere i Folketinget, for nuværende og forhenværende medlemmer af Det Udenrigspolitiske Nævn osv.

Hvis man ikke gør sig den ulejlighed at læse Bundesgesetzblatt, kunne man såmænd i den amerikanske hærs offentlige publikationer i Vesttyskland meget, meget detaljeret læse, hvad dette drejer sig om. Der taler man om, at man bl.a. arbejder på indretninger til at opretholde stats- og regeringsmagten, forvaltningsindretningerne på forbunds- og länderplan så-